

אולי כולם פוחדים מהנבחרת שלנו?

של מי הכדורגל הזה, לעזאזל

י וסי שריד מדבר רווקא על פארמטרים. פארמטרים אובייקטיביים? הוא מגדיר את ארבע הנקודות שלו, שלפיהן הוא בוחן ובוכה. הזעקה שלו. של מי הכדורגל הזה, לעזאזל? היא הסיומת הפסקנית שלהן. וככה הוא מונה: ראשית, התוצאות. אפשר להגיד שכל פעם לא היה לנו מזל, אבל זו עובדה שישראל הגיעה רק פעם אחת למיש חק גביע העולם, לפני 20 שנה. שנית, במיש חקים הרישמיים לא שיחקנו מיידע'מה. שלישית, לכדורגל הישראלי אין קהל. אין חפץ בו. במילים פשוטות, הכדורגל הזה לא מעניין אף אחד. ונקודה רביעית ואחרונה, יש מעט מאוד שחקנים המשתלבים השתלכות אמיתית בקבוצות בינוניות באירופה. אלה אמת'מדה אובייקטיביות.

● אתה לא חבר בוועדת הספורט של הבנסת?
-אני לא זוכר.
● סליחה?

אני חושב שלא. זה התגש עם השעות של ועדת החוץ-הביטחון, ותסלח לי אם הנר שא הזה קצת יותר חשוב בעיני. כן, רדי צוקר החליף אותי.

י וסי שריד רווקא עשה לעצמו שם שהוא בעד טיפול בנושאי ספורט. למען האמת, הוא יחד עם רעו לצעירות הפרלמנטרית, אהוד אולמרט, טיפלו במשותף בנושאי ספורט רבים.

לפני שנים רבות הם הצליחו גם להקפיא את הליגות למשך עונה. אבל גם אצל שריד, עזי קור

בית-הספר היא גם חולצת-האימונים. התלמידיים משחקים, ובריק עומד בצד, מביט בשיעור מום מיואש במישחק, ורק הצלם ואני נותנים לו תעסוקה מסויימת.

זו לא בריוק דוגמה, הוא מסביר, כי זו

במיקרה הזה, הוא בית-הספר. חינוך לספורט בכלל, ולכדורגל בפרט, כמו שהוא מתבטא בחצר בית-הספר של חטיבת-הביניים, הוא סופו של תהליך, לא תחילתו. התלמידים על מיגרשהמישחקים הם תוצאה של מדיניות

א בן, כנראה, היה האבא. עד היום הוא לא מכחיש את הבעלות על התשובה. היא כנסת, כאשר נקרא עליידי חב'רכנסת, חובכ פירסום וספורט, להסביר את כישלונות הנבחרת הלאומית. הוא היה שרהחינוך, לפני שלושה עשורים, אבל שום תפקיד לא מנע ממנו את ההתענגות על צחצחות-הלשון. בתשובה לשאלתה של חב'רכנסת, המבקש הסבר על הפסדי הנבחרת, אמר אז אבן, "הי טיבה נעוצה בעובדה שהקבוצה היריבה הכי קיעה את שערנו שלנו יותר מכפי שאנחנו השכלנו לעשות."

מבחינת אבא אבן, ואת היתה הברקה יפה. מבחינתם של כל מי שנהנים מהשיעור המיליון של הבריתה בת המאה, על אותם 22 חוליגנים הבעוטים בכדור אחר, ולמה לא לתת כדורים לכולם, אבא אבן ייצג בתשובה את הוויים האנטי-ספורטיביים, הכמעט-כלי ישראלית. גלא שאותה הווייה עצמה דרה בשי לום מלא עם התשוק הקולקטיבית לניצחון. והניצחון איננו. יצחק נבון, הוא יישאל מחר שאלה רומה, יוכל להשתמש בתשובתו העתיקה של שרהחינוך ראו. המצב נשאר כשהיה. ישראל משחקת כדורגל, העיתונאים מנפחים את האירוע, ובסופו של דבר כולם חוזרים בשיירה עצובה הביתה.

אלא שתשובתו של אבן, המהדהדת, כך נראה, עד עצם היום הזה בתורעה הקולקטיבית, איננה רק תשובה משעשעת הקולעת לרעתם הנחרצת של שוללי התירוצים. התי שובה היא היתה, אולי, המפתח לכישלון האחרון של נבחרת ישראל, שניצחון, הוא היה עולה ברגליה, היה הופך בידיהם של המדרי נאים לנכס פוליטי בינלאומי ופנימי. החיטוט בסיובת ההפסד, איננו, כמו שר-

יונתן סלינגר, ישראל סא

עסקן מיליצין (עם יוסלה מרימוביץ) חוזר מחו"ל יש לנו הרבה הוצאות

השר נבון שיפנו למישרדו

עושה רושם, הטיפול בנושאי-הספורט היה מין שלב פופוליטי בקאריירה. גם הוא, שלא זוכר אם הוא חבר בוועדת-הספורט, חדל לתי קוף את נושא בעלות-המפלגות על מרכזי-הספורט, שזו דוגמה, שאפשר למצוא לה מקבילות רק בארצות מירוחאירופה. אלא שהבעלות של הפוליטיקאים על הספורט הישראלי לא זו בלבד שלא הביאה לאיזה שהם ריוויזורים, גם בנקודה היחידה שבה היה דווקא מקום לפעילות פוליטית. דווקא בנקודה הזאת השאירו המדינאים את הורה לנשקיים — בלי לפגוע — מרמה לא-ריפולומטית.

ישראל היא המדינה היחידה בעולם —

כיתה מיוחדת. ● מה זה ביתה מיוחדת? אתה יודע, הוא אומר, מיוחדת. וחוזי מזה, הם גם בשיעור מיוחד. ככה שזה לא ממש דוגמה. ● כמה שעות-ספורט שבועיות יש לביתה? שעתיים, אבל יש גם כיתת-ספורט מיר חרת, שמקבלת חמש שעות בשבוע. תראה, הוא מסביר, בכיתות המיוחדות יש עניין של מנטליות מסויימת. הם תמיד מתכים שיעשו בשבילים. אם אני לא מבט רגע על שכיבות-הסמיכה, תהיה בטוח שהם מרמים ומפטיקים לעשות. זהו.

כוללת, הנפרטת לתקציבים ושעות-הוראה, מחולקת ברמת המורים והתעקשות ההנהלה על הנושאים הספורטיביים, ומוכפלת באופי הישראלי המתעצב בחגיגות המנגל. מיקי בריק, שהיה שחקן קבוצת הפועל גיבעת-ברנר בכדורסל ולמד חינוך גופני בסמינר הקיבוצים, הוא רק אחד מחמשת מירייההתעמלות בבית-הספר העירוני א' שב מרכז תל-אביב, ליד בית ס'פענל הפיס. הכי תה שהוא מלמד ברגע המיקרי שבו נחתנו עליו משחקת כדורגל. הבנות במחניים. התל-מירים מחטיבת-הביניים, בני 14-15, משחקים בעצלתיים, אף אחד מהם אינו מופיע על המיגרש בתלבושת-ספורט מלאה. חולצת

כיום חושבים, מדידת הריצפה העקומה בפלסיים של תירוצים, אלא דבר אחר לגמרי. או לו לגנרל שאיננו מנסה לנתח את תוצאות הקרב האחרון, ואבוי לקברניטי-הספורט הדי מסתפקים במדיניות של אבא אבן. ואת החשך בון על מניעת השימחה הלאומית, שכל כך רצו בה, צריכים להגיש, בסופו של דבר, לא לאלי אוחנה, אלא לעסקני-הספורט ולמפי-עיליהם בשיטה הישראלית, הפוליטיקאים.

הסוף

א ם רוצים להבין את מצבו של הכדורגל הישראלי יש ללכת לסוף. והסוף,